Declarație a Sfatului femeilor din garnizoana Tiraspol

Evenimentele care au avut loc în ultimele zile în Transnistria au mîhnit inimile tuturor locuitorilor ei. Durerea pierderilor ireparabile și jalea generală au intrat în casele noastre. Nouă, soțiilor și membrilor familiilor militarilor din garnizoana Tiraspol, ne este de două ori mai greu. În cadrul mitingurilor oficiale, în mijloacele de informare în masă ale republicii au răsunat în aceste zile pline de durere mai că blesteme la adresa soților noștri, părinților copiilor noștri. Ei au fost acuzați de lașitate și pasivitate, în urma cărui fapt, chipurile, și-au pierdut viața patru gardiști, mulți alții fiind răniți. Această idee fixă, la prima vedere atît de simplistă, din păcate, n-a rămas fără urmări.

În mod "spontan" s-au declanșat nelegiuiri față de militari, ei fiind împiedicați chiar și în încercările lor de a se folosi de serviciile transportului public. Într-un moment de irascibilitate și de indignare, explicabile în asemenea situații, ofițerii erau ofensați, erau lezați în onoarea și în demnitatea lor, erau acuzați de parazitism. Ultimul punct în această isterie zgomotoasă îndreptată împotriva armatei l-a pus faimoasa G.Andreeva. Luînd cuvîntul la mitingul de doliu din 6 martie, ea a chemat fățiș cetățenii la deportarea forțată a familiilor militarilor în cazul în care ofițerii și subofițerii nu se vor subordona voinței comitetului de grevă al femeilor condus de ea. O înjosire mai mare nici că-ți poți imagina. Numai un creier bolnav a putut lansa un asemenea apel.

Consiliul Militar al Armatei s-a văzut nevoit, la rîndul său din proprie inițiativă, să se adreseze cu o declarație către locuitorii din Transnistria pe căi ocolite, prin intermediul Moscovei și Chișinăului. Prin eforturile aceleiași G.Andreeva difuzarea acestei declarații prin intermediul presei și a rediodifuziunii în Tiraspol a fost blocată. Astfel, această cucoană, care, în opinia noastră, nu-și mai controlează acțiunile, și-a asumat deja și atribuțiile unui cenzor tacit în epoca democrației și libertății presei.

Cu multă durere în suflet urmărești derularea evenimentelor soții noștri. Într-adevăr, ei știu să mînuiască armamentul teribil pe care îl au, însă vor să fie înțeleși: implicarea armatei în conflict în sprijinul unei părți ar conduce cu certitudine la o "Croație transnistreană", la o tragedie ireparabilă, la o escaladare necontrolată și necontrolabilă a acțiunilor de luptă cu utilizarea armamentului greu. Iar aceasta ar însemna nu numai sporirea listei tragice a uciși lor și răniților, dar și nenumărate distrugeri și nenumărate victime în rîndul populației pașnice. În afară de aceasta, în condițiile sistemului dezorganizat de aprovizionare cu muniții, cu combustibil, cu alte mijloace tehnico-materiale, în condițiile dezmățului banditismului pe căile de transportare a acestora, sîntem cu toții martorii acestui dezmăț, implicarea într-un conflict militar ar însemna o pură aventură. Acest lucru ar dobîndi o largă rezonanță internațională, în urma cărui fapt Transnistria, cu certitudine, ar pierde și în plan politic. Încercați să vă imaginați următoarele: armata, subordonată comandamentului unic al C.S.I., dezlănțuie acțiuni militare pe teritoriul unui stat independent, recunoscut de comunitatea internațională. Un asemenea pas pot să-l facă, în opinia soților noștri, numai niște aventurieri într-un acces de agonie, cînd nu mai au cale de retragere.

Lucrul acesta, din păcate, nu vor să-l înțeleagă G.Andreeva și partizanii ei gălăgioși. Prin insinuările lor ei încearcă să prezinte armata drept o trădătoare a intereselor popoarelor din Transnistria. Lucrurile, însă, nu stau așa.

Nouă, de asemenea, ne sînt străine unele momente din politica conducerii oficiale a Moldovei, cursul ei spre românizare, naționalismul desănțat, de cavernă al celei mai reacționare aripi a Frontului Popular. Și nu trebuie să se facă din noi niște oameni de mîna a doua pe acest pămînt numai pe simplu motiv că uneori, cum consideră unii, poți să încalci și legea. Poți să pichetezi cabinetul comandamentului armatei, statul lui major, însă la ce bun să fim transformați în ostatici, să se organizeze o obstrucție la scară republicană împotriva noastră, împotriva copiilor noștri? La ce bun să se atițe o campanie de psihoză îndreptată împotriva armatei? Anarhia n-a fost niciodată "mămuca ordinii". Noi putem pleca, pentru mămuca majoritatea dintre noi care, cum se spune, nu are nici casă nici masă, această casă este provizorie, care ne-a devenit adăpost în virtutea ordinului primit. Cine, însă, are nevoie ca în această perioadă de grele încercări să declanșeze în casa noastră o ceartă, ea azi avînd nevoie mai mult ca oricînd de prietenie și coeziune. Doar nu constituie un secret faptul că însăși prezența Armatei 14 pe pămîntul Transnistriei reprzintă prin sine un factor de temperare a celor mai belicoase minți de pe malul drept. Și acolo își dau seama de faptul că în cazul unei provocări de mare amploare ofițerii și subofițerii nu vor putea prin nici un fel de ordine reținuți de la necesitatea de a-și apăra cu arma în mîini familiile și copiii. Și, spre deosebire de G.Andreeva, soții noștri nu-i vor împărți pe tiraspoleni în "ai noștri" și în "străini".

Împreună cu soții, retrăim evenimentele dureroase din satul Cocieri. Însă să fim cinstiți. Căci anume politica de destrămare metodică a armatei, de demoralizare a ei, apelurilor la patriotism național și teritorial au condus la aceea că gloate de dezertori, de multe ori pornesc, pribegind, spre casa părintească cu arma în mîini. Numai din această cauză unele unități și-au pierdut astăzi elementara capacitate de luptă. Este îndoielnic ca în această situație să fie de vreun folos atacurile populiste și emoționante, destinate filistinilor-diletanți. Nu demult Chișinăului nu i-a fost pe plac generalul G.Iakovlev. Astăzi Transnistria, uneori pînă la indecență, îl atacă pe generalul Iu.Netkaciov. Așa-zisa "Ioana d'Arc" a zonei transnistrene - G.Andreeva - și-a arogat chiar dreptul să scoată din post comandanții militari din republică și să proclame comitetul său drept putere militară supremă. Și în acest talmeș-balmeș se încearcă a ne implica și pe noi, care și așa ducem pe umerii noștri cea mai mare parte din privațiunile unei vieți neașezate și lipsite de bucurii. Și noi am ales Președintele Republicii, Sovietul ei Suprem. Noi, însă, niciodată nu am ales-o pe G.Andreeva. În baza cărui drept ea încearcă să uzurpeze puterea, pretinzînd că deține adevărul în ultima instanță? Cine caută să se ascundă în spatele patosului populist al acestei cucoane cu evidente înclinații anarhice și există oare forțe capabile să-i indice adevăratul ei loc de muncă, cel de șef al secției asigurărilor sociale, unde, fără doar și poate, are un larg cîmp de activitate? Nelegiuirea n-a dus niciodată la bine, oricît de patriotice ar fi fost lozincile în care s-a erijat.

Sfatul femeilor din garnizoana Tiraspol